

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VASILESCU, CIPRIAN C.

Corbii tranziției : imperiul clopoșeilor / Ciprian C. Vasilescu ;
cuv. înainte și poștf. de Ciprian C. Vasilescu. - București : Eikon, 2021
ISBN 978-606-49-0493-5

821.135.1

Coperta:

Editor: Valentin Ajder

Ciprian C. Vasilescu

Corbii tranziției

Imperiul Clopoșeilor

E I K O N

București, 2021

CUPRINS

CORBII TRANZIȚIEI

<i>Cuvânt înainte</i> După trei decenii.....	9
Breslele meșteșugărești în moarte clinică.....	11
Miroase a geneză.....	12
Îmbrăcăminte cu trecut și viitor!.....	14
Aprozarul.....	16
România-Non-Stop.....	18
Reclama stradală – sperietoare electorală.....	20
Țara președinților.....	21
Cu mască sau fără mască.....	23
Calea Griviței, mon amour.....	25
Numai supermarket să nu fii!.....	28
La Geamuri Multe... ..	29
Trei bețiivi pe o cărare.....	31
Acela nu era un bărbat... ..	32
Tandrețe nocturnă la scara blocului.....	33
Mascote.....	34
Case care plâng... ..	35
Struțocămila de sticlă și oțel.....	37
DF5 # FAPTE.....	38
Țânțarul Fireav.....	40
Cățăărători de dragul <i>artei</i>	43
Clubul privat.....	45
Gloria lui Neghiniță.....	47
Fără zebre!.....	49
Maimuța și homostresatus.....	50
Cu vaca în stradă!.....	53
Decopertarea de toamnă.....	54

Masca, expresia tranziției.....	56
Reabilitarea termică.....	58
Viața la bloc.....	61
Viața la bloc văzută de un netot.....	63
Șantierul, casa noastră.....	65
Invitație la Muzeul Kietschului.....	67
Gunoiul din noi.....	70
Ciudatul caz al pacientului TVRM.....	71
Pădure, pădure... ..	76
Sindromul: Locuri pline de verdeață.....	78
Civilizație cu izul stricăciunii.....	79
Despre străzi și gunoi.....	80
Piața Timpului, Gongul Nesimțirii... ..	81
Piață vs. hipermarketul din mall.....	83
Sub semnul crucii.....	85
Călătorie printre cariatide.....	86
Grădina cu bolarzi.....	88
Țiuitul și doctor Feng.....	90
Iarna albă ca o mireasă... ..	96
Un an pierdut printre ziariștii Epocii de Aur și alte zburătoare.....	98
Corbii tranziției.....	103
Postfață <i>Corbii tranziției</i>	105

IMPERIUL CLOPOTEILOR

Comedie în II acte.....	107
-------------------------	-----

LBRIS

We know
books

În memoria tatălui meu

CORBII TRANZIȚIEI

Cuvânt înainte
După trei decenii

O plimbare prin *Marele Oraș* ar putea echivala cu o experiență foarte plăcută pentru cei care au ochi să privească și aparate foto să immortalizeze realitatea surprinzătoare, eliberatoare și de multe ori nimicitoare... De unde să înceapă călătoria asta *inițiativă*, dacă nu din buricul târgului, de la kilometrul 0 al Bucureștiului. Evident, incoerentul Centru Vechi. De ce incoerent? Fiindcă nicăieri nu vezi unitatea. Unitatea în arhitectură și în măsură. S-a construit mult și prost în aceste trei decenii. S-a scuturat, demolat și pe ici-colo renovat! Centrul Capitalei pare un teren de joacă, în care echipa neagră distruge cam tot, iar echipa albă uită să pună în loc. O luptă a claselor sociale și a contrariilor. Există și un spirit capitalist, dar încă neclar, pe alocuri rudimentar dezvoltat. Exemplul cel mai bun este dat de brandul Dracula, care încă vinde, indiferent de realitate. Așa se explică apariția în mijlocul betoanelor diforme a unui restaurant mistico-medieval, care nu se numește a la Bram Stoker, are un i în față și asta ține loc de drepturi de autor. Oricum, dacă intri, ai putea avea surpriza să îți fie servite fripturi împielite din rațe răzbunate de povestea valahului. Obsesia pentru Dracula nu slăbește în niciun magazin de suveniruri din Centrul Vechi. Desigur, când zic suveniruri, nu mă refer la rămășițele de la Night Cluburile bucureștene. E plin de cluburi de noapte în Centrul Vechi, la subsol, parter, etaje superioare,

dar asta este o altă poveste cu rozătoare, care subrezesc structura de rezistență a clădirilor monumente istorice. Dracula e la putere! E în toți și în toate, pe unde poate, pe unde nu a putut fostul ministru Agaton să implementeze conceptul Dracula Land s-a ales praful și oamenii cu banii luați. În București sunt ambiții mai mari sau mai mici, în funcție de statura edilului Capitalei. Poate fi un an cu ouă mari de Paști și cu beculețe mici de Crăciun sau invers! Pot fi multe stegulețe la primărie sau penurie de piste de biciclete. Se poate arunca cu vouchere pentru bicicletă în populația sedentară sau se poate merge cu autocarul în Grecia, moca. Atelajele ce implică două roți trebuie însă puse în cui, în cazul nostru fixate pe bătoare de covoare. Apropo, deși nu este ilegal, bătutul covorului a devenit o raritate la oraș. Majoritatea barelor pentru bătut covoarele au dispărut fiind tăiate cu flexul și duse la fier vechi. Nu deranjează pe nimeni lipsa acestui instrument de socializare din comunism? Cum să uităm că pe bara cu pricina, în anii copilăriei, se depăneau amintiri. Se povesteau filme. Se juca *Flori, fete și băieți* sau se încingea un *La mlaie!* A apus *Epoca de Aur* și, la trei decenii după, au dispărut și barele de metal și, atenție, nu doar barele, ci și pădurile, case de patrimoniu, fabricile, uzinele. Pe scurt, cam tot ce se putea vinde. Cine le-a făcut să dispară? Evident, *corbii tranziției*. Să pornim așadar pe urmele lor...

BRESLELE MEȘTEȘUGĂREȘTI ÎN MOARTE CLINICĂ

Capitala României a fost și a rămas un oraș viu și colorat, cel puțin la capitolul viață de noapte și reclame. Despre viața de noapte nu o să vorbesc aici, dar despre firmele mari sau mici ale Bucureștiului, cunoscute drept sufletul comerțului, nu am cum să nu mă pronunț. Poate fiindcă bunicul meu a fost pictor de firme. Picta cam cu orice culoare, dar în special cu foiță de aur, folosind forme complexe sau simple, rame dreptunghiulare cu încrustații sau fără. Pe Calea Moșilor în interbelic, breslele de meșteșugari încercau și reușeau cu mare succes să atragă mușterii și prin firmele atrăgătoare pe care le foloseau. Să nu uităm însă, că indiferent din ce breaslă făcea parte, meseriașul își cunoștea dumnezeiește meseria. Cizmar, croitor, pielar, pălărier, toate obiectele ieșite din mâna lor erau trainice, unele te puteau ține o viață. Nu și astăzi, când nimeni sau aproape nimeni nu mai calcă pragul unei cizmării și foarte rar pe al unei croitorii. Societatea de consum oferă produse de îmbrăcăminte ieftine și cu termen de purtare relativ scurt. S-a stricat l-ai aruncat și altul ți-ai cumpărat. M-am întrebat în aceste condiții ce s-a întâmplat cu breslele meșteșugărești. Au intrat aproape toate în moarte clinică. Ici-colo mai vezi câte un pălărier, băgat prin nu știu ce gang tenebros sau scară de bloc, că încearcă să își facă meseria. Sau câte un cizmar cu prăvălia la stradă, care oferă și alte servicii pentru un trai cât de cât decent.

MIROASE A GENEZĂ

Suntem un popor creștin. De buni creștini, dar asta se vede mai rar prin faptele noastre. Interesant este că, dacă ai lua ca etalon societățile comerciale din România, ai constata că stăm foarte bine la capitolul nume prost alese pentru activități variate. Nume de societăți comerciale inspirate din spiritualitatea creștină, care se ocupă cu producerea sau vânzarea de detergenți, produse de menaj, haine și mâncare sau altele. Să luam câteva exemple, care pe mine m-au pus serios pe gânduri. În Târgul Neamț, cunoscut pentru numeroasele biserici și mănăstiri din apropiere, oraș populat de oameni cu multă frică de Dumnezeu, cum s-a gândit patronul unui magazin mixt să-și atragă clienții? Probabil, tocmai la momentul acela se hotărâse să citească Biblia și, fiindcă nu a putut trece de primul capitol al celei mai importante cărți a creștinătății, i-a zis magazinului **Geneza**.

Îi sunt recunoscător că nu a ales să denumească societatea comercială cu cealaltă denumire a Genezei, respectiv **Facerea**. Vă avertizez că toate numele pomenite în continuare nu sunt invenții. Ele au fost sau sunt denumiri de societăți comerciale, în afara BOR-ului, înregistrate în decursul timpului la Oficiul Național al Registrului Comerțului. Căci în România nu-i îndeajuns să faci afaceri, trebuie să ai și imaginație. Atunci când își aleg denumirile firmelor, mulți dintre români se dovedesc a fi foarte „inspirati”.

Firma *Dumnezeu Trăiește și Vorbește SRL* din Sibiu este specializată în creșterea ovinelor, caprinelor, cabalinelor,

măgarilor, catârilor și asinilor. În Dolj există o altă firmă, *Isus te iubește SRL*, care se ocupă cu exploatarea forestieră. Ce să mai spunem despre firmele cu nume de sfinți, precum *Sfântul Arhanghel Mihail SRL* sau despre celebrele covrigării ce poartă numele evengheliștilor: *Matei și Luca*. La toate acestea se adaugă: *Învierea Domnului București*, prestări servicii, *Evanghelia Construct SRL*, din Capitală. *Îngerul păzitor SRL*, din Călărași, *Învierea lui Lazăr SRL* din Giurgiu, *Miracol fructe și legume SRL*-Glina, *Pământul făgăduinței*, din Ploiești, *Apa vie SRL* din Târgul Jiu, *Spiridușul creator SRL* din Popești-Leordeni și lista ar putea continua, dar am ales să mă opresc din această expunere lipsită de evlavie la numele restaurantului marelui jurnalist, scriitor și om de lume Mircea Dinescu: *Lacrimi și sfinți*. Ei bine, am convingerea că toți patronii, care și-au botezat cu aceste nume total inadecvate afacerile, au sau vor avea parte de multe lacrimi mai târziu, căci miroase a geneză!

ÎMBRĂCĂMINTE CU TRECUT ȘI VIITOR!

Dispar de la zi la zi jocurile copilăriei, fețele șoimilor și pionierilor, împreună cu care am sădit primii copăcei din jurul blocului, în orele de muncă voluntară. Că tot a venit vorba de șoimii și pionierii patriei, poate nu e greșit să evoc acele costumașe portocalii, ce se purtau cu șapcă și pantalonași albaștri ale șoimilor și cămașa albă de pionier, cravata roșie, cureaua de vinilin cu cataramă metalică, marcată de flacăra care ardea în noi toți. Azi flacăra nu mai arde, s-a cam dus simțul patriotic sau spiritul naționalist. S-a stricat propaganda clasică sau a fost înlocuită cu reclama capitalistă, sufletul comerțului, nu este așa? Pe strada Mihai Eminescu descopăr un magazin second hand care oferă îmbrăcăminte cu trecut și viitor. Când este vorba despre trecut, îmi vine în minte Taica Lazăr. Profilul negustorului evreu care știa să scoată bani din piatră seacă. Ei, nu chiar piatră, dar oricum lucruri vechi, cusute, aranjate, pantofi rupți, peteciți și lustruiți și, încă ceva, o încăpățănare soră cu moartea, de a vinde drept lucruri bune ceea ce alții aruncau. Pe asta cu viitorul nu prea o diger, dar o accept atât cât poți accepta într-o zi de iarnă rece soarele cu dinți. De ce nu diger? Fiindcă e greu pe vremea asta cu mâncarea. Ea există, dar e proastă și prea scump poleită. Să te duci tu, om cu scaun la cap, să mănânci mâncare asiatică la fast food mai e cum mai e... dar să mănânci mâncare românească la fast food-ul Eminescu e poveste cu sfârșit tragic. Pe mașina pentru

livrări a *Templului Soarelui* și, nu în incinta celebrului restaurant chinezesc, descopăr o pisică zgribulită. Nu prea are chef de mine, dar stă la o poză, fără să facă figuri de mare felină. În geamul templului cu patru roți se mai reflectă un motan mohorât ca și vremurile astea „bune” pe care le trăim intens. Pardon, motanul sunt chiar eu, mi-ar plăcea să fiu Arpagic, dar totuși cred că ar fi tragic!

APROZARUL

Pare ridicol sau chiar bizar... Să deschizi azi un aprozar. Azi, când aproape se împlinesc... De la acel eveniment caragealiesc. Numit de unii Revoluția Română. A fost sau nu o lucrătură? Așa descriu eu trei decenii și-a răului progenitură! Un lucru-i cert și nu vreau să mă cert. Aproape avem ce să mâncăm, mai greu e să le cumpărăm. Toți suntem proprietari. Avem patroni și boschetari. Avem lumină și uneori căldură, dar nicio limită la gură. Vacanțe în străinătate și un sistem social scos de *pe roate*. Și Capitala-n faliment. Măcar o să avem curent... Că sunt și meteo-dependent. Și se anunță vremuri grele. Presimt că-o să îngheț sub stele. În iarna care a venit mă simt din ce în ce mai obosit. Să ies din casă să merg la piață pentru cumpărături. Așa că apreciez ideea de aprozar la colț de stradă! E un miracol și pentru cei care ar putea să cadă, pe gheața ce nu e curățată. Doi pași și ai intrat în aprozar, care deși nu e bazar are produse... de maximă necesitate, are tejghele, legume, fructe, sănătate. Are o firmă mare luminoasă. E o reclamă tocmai bună să te ia din casă! Ajuns la ușa lui o să constăți că ai în față oameni ca și tine deșirați. Cu plase goale așteptând la coadă. Să vadă ce se-aude, ce se bagă? Dar, oameni buni, trecut-au trei decenii și obiceiurile au rezistat. Mă văd la coadă, un pic inadapdat. Pufoaica mă ține strâns, legat. Privirea în pământ și capul plecat. E timpul să se deschidă larg ușa... La tejghea să apară mătușa, în halat alb ca de *doctoriță*, iar cumpărătorul, din spate beat criță să îi ceară socoteală că l-a ținut în frig afară. Ajung în

față. Plasa se umple ușor, două, trei cepe, morcovi la greu și cartofi bag cu spor. În spate cumpărătorul beat-hămesit a venit cu plasa goală, și pe mine direct în creștet m-a pocnit: *Ajunge! Vrei să iei tot aprozarul, vrei să te faci cât animalul! Nu era mai bine pe vremea cealaltă, când nu se găsea? Acum ai magazine, ai tot ce dorești în vitrine. Ai piață, supermarket, hipermarket, super-viață! Și te înghesui aici cu mine, măi creștine?*

— *Sunt nostalgic, bre! îi zic, încercând să-l îmbunez pe calic.*

— *Nostalgic ai?*

— *Ai, n-ai, tot dai! Asta e economia de piață!*

— *Bă, tu mă crezi paiață! Pentru asta au murit aia și tu ești în viață?*

— *Eram mic la revoluție...*

— *Atunci de ce te bagi bă, la aprozar, găsește altă soluție...*

ROMÂNIA-NON-STOP

S-au împlinit trei decenii de când ne-am luat porția de libertate. Tot de atunci am început să ne înfruptăm cu porții generoase de mâncare occidentală, orientală și americană. În paralel, ne-am îndopat și cu felii zdravene de politică și democrație. Azi mulți dintre noi sunt obezi și *doctori în politologie*. În numeroase situații, magazinul, barul și farmacia au program non-stop. Asta fiindcă avem nevoi multe, în miez de noapte, poște și dureri în tot restul anului. Pe scurt, în trei decenii, România a ajuns să nu mai producă mare lucru, dar are un ritm infernal al consumului. Cu puțin timp înainte de a mă așeza la calculator să scriu despre tema de azi, am intrat într-un magazin foarte popular al zilelor noastre, de pe o fostă platformă industrială actualmente plină ochi de corporații. Era ora prânzului. Corporatiștii stăteau cuminiți la o coadă *kilometrică*, așteptând să ajungă la una dintre cele patru case deschise. Magazinul de față, deși foarte cunoscut în ultimele două decenii pe piața supermarketurilor, a fost adaptat special pentru oamenii care muncesc mult și câștigă foarte bine. Opulență și rafinament la mâncare pentru toate gusturile, dar nu și pentru toate buzunarele. Îmi era foame și m-am așezat civilizat la coadă. Deși rândul mergea repede, printre corporatiști se amestecaseră doi muncitori. Specimene tot mai rare. Unul dintre ei făcea un tăraboii soră cu moartea că nu înțelege în ruptul capului de ce este o singură coadă, dacă sunt patru case deschise. Paznicul i-a explicat întâi politicos, despre dreptul clienților de a alege să se

ducă la cele din stânga sau la cele din dreapta, când vor ajunge la bifurcație. Omul cu salopetă și brațe de fier gesticula cu micii din caserolă prin aer și explica cu năduf că el vrea direct la bifurcație, că deja a ales. *Trebuie să stați la coadă!* a insistat paznicul magazinului, din ce în ce mai iritat timp de 5 minute, până când muncitorul celălalt s-a așezat la coadă și a ajuns și el la bifurcație. Cam asta e treaba cu alegerile, cu poște, cu politica și cu democrația din România-Non-Stop!

RECLAMA STRADALĂ – SPERIETOARE ELECTORALĂ

Europarlamentarele... Un nou prilej de a ne porcăi, rățoi, maimuțări. Bucureștiul a fost invadat de outdoor-uri, de reclame electorale, de sloganuri proaste și triste. De îndemnuri nerealiste, de minciuni gogonate, de nimicuri negândite, de culori politice turbate. De lucruri care nu stau în picioare la o simplă evaluare. Unele nu stau în picioare la propriu, nici la o adiere a vântului. Ce să mai vorbim de *tornada ultimelor trei decenii* de pe eșichierul politic? O disproporție totală între ceea ce se vede, se simte, se trăiește și ceea ce se promite. O lehamite generală ar putea provoca această reclamă stradală, electorală deșăntată... Poate acesta este și scopul: să nu mai mergem la vot. Dar nu este posibil acest lucru. Trebuie să ne exprimăm democratic, să votăm și să ne asumăm! Dar ce? Niciun partid nu are un plan. Doar calculele făcute în vederea câștigării unui număr cât mai mare de fotolii de europarlamentar. Toți au o idee fixă să ajungă acolo și să se îmbogățească. Ne-am îmbogățit și noi cu 30 de ani de promisiuni, de minciuni, de spălări pe creier, de roșu în ochi și de deochi... Dar acum a venit vremea ca ei să plătească!

ȚARA PREȘEDINȚILOR

Suntem o țară de președinți. Începând de la președintele de scară, mergând pe firul problemei la oraș și la țară. Președintele de bloc, în multe cazuri un netot! Care te chinuie peste tot și nu te lasă până nu îi dai una peste bot. Președinții de asociații, care sunt plini de ei și spun numai aberații. Președintele de partid e un tip oarecum sordid. Apoi președinții de consilii județene, în mare parte te aburesc cu scheme. La cluburile sportive alți președinți, care îți dau motive să te întrebi oare la ce bun? Să te învârti ca Vodă prin lobodă ca un nebun! Și asta nu este tot ce am de zis. Acum, la prezidențiale, se face diferența între oameni și pușlamale... Unii se luptă ca niște apucați să demonstreze că nu sunt ratați. Eu zic că se vede clar, când unul iese din tipar. Mă apucă râsul la auzul unui slogan, ce vine din partea unui barosan. *Pentru o Românie normală!* Să fie sănătate și școală, dar să nu sfârșim cumva ca o colonie banală. *Alături de fiecare român*, când țara-i în praf și scrum. Zic: *Să eradicăm hoția și să îngropăm prostia, feriți în România!*

Apoi un atac frontal... vizat e un imparțial. Un independent, care nu a fost în viața lui nici măcar intendent. Actorași sau actori grei ce se cred dumnezei. În cumpănă un pic a stat un mare expert și un mare democrat. Pe banii mei, pe banii tăi. Fără studii superioare s-a pus singur sperietoare, mafia cică e mare, iar el este foarte tare... Am văzut! Acum îmi vine să strănut, de la lumină sau poate fiindcă a lucrat în mină! Și încă este plin de huilă, deși